

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **STABA – SERVIS ANTIKOR, spol. s.r.o.**, se sídlem Knížecí 173/12, Ostrava, zast. JUDr. Zdeňkou Doležálkovou, advokátkou se sídlem Ovesná 356/7, Ostrava, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2013, č. j. 4283/1.30/13/14.3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 4. 2015, č. j. 31 Ad 4/2014 – 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj ze dne 30. 9. 2013, č. j. 1915/8.30/13/14.3 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla stěžovatelka shledána vinnou ze správního deliktu na úseku bezpečnosti práce podle § 30 odst. 1 písm. s) zákona č.

251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“).

[2] Správního deliktu se dopustila tím, že dne 17. 9. 2012 na pracovišti v chladicí věži č. 3 v areálu společnosti Elektrárna Chvaletice a.s., K Elektrárně 227, Chvaletice, porušila povinnost týkající se organizace práce a pracovních postupů, neboť nestanovila takový pracovní postup přípravy k sanaci ocelových konstrukcí v chladicí věži č. 3, při pokládání dřevěných podlahových dílců na pracovním místě, demontáži plastových eliminátorů, chůzi po pracovišti a ukládání plastových eliminátorů a zajištění zaměstnanců při chůzi, aby byla zajištěna bezpečnost zaměstnance proti pádu do hloubky. Stěžovatelka tedy porušila ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 309/2006 Sb., kterým se upravují další požadavky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v pracovněprávních vztazích a o zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při činnosti nebo poskytování služeb mimo pracovněprávní vztahy (zákon o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zajištění dalších podmínek BOZP“), vztahující se k povinnosti zaměstnavatele organizovat práci a stanovit pracovní postupy tak, aby zaměstnanci byli chráněni proti pádu nebo zřízení.

[3] Za uvedený správní delikt byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 75 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

I. Vymezení věci

[4] Krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že z šetření příčin pracovního úrazu J. B., zaměstnance stěžovatelky, výpovědí svědků a dokladů předložených stěžovatelkou v průběhu správního řízení je zřejmé, že uvedený zaměstnanec byl proškolen o předpisech k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, byl seznámen s riziky možného ohrožení života a zdraví a technologickým a pracovním postupem pro práce ve výškách, který byl vypracován ve vztahu k pracovnímu místu – chladicí věži č. 3 v elektrárně Chvaletice.

[5] Z technologického a pracovního postupu vyplývá, že na uvedeném pracovišti mělo být k práci a zajištění osob proti pádu použito jako kolektivní zajištění trubkové lešení a k práci a zajištění osob proti propadnutí a pádu kolektivní ochrana v kombinaci s prostředky osobní ochrany: dřevěné podlážky položené na desky eliminátorů, pro každého zaměstnance zachycovací postroj LX 2, zachycovač pádu ROLEX 2 metry a zajišťovací lano se dvěma karabinami. Prohlídku pracoviště a určení kotvicích bodů prostředků osobní ochrany proti pádu měl provést a určit stavbyvedoucí před započetím prací.

[6] J. B. byl na určeném místě pro ukotvení prostředků osobního zajištění (k ocelové lávce) ukotven. Při odnášení demontovaného plastového eliminátoru chodil po dřevěných podlážkách a propadl se do hloubky cca 3,5 m, přičemž dopadl na rozstřikovací potrubní roury, přestože takovémuto dopadu, měly prostředky osobní ochrany zabránit.

[7] Z výsledku J. B. vyplývá, že nevěděl, že je pod plochou jeho pracoviště, tj. pod pochůznou plochou, v určitém úseku hloubka menší, než byla délka jeho jistícího lana.

pokračování

Nikdo jej neinformoval o tom, že je pod ním konstrukce z trubek, takže měl jistící lano delší, než byla vzdálenost jeho pochůzné plochy k této konstrukci z trubek. Svědek P. M. potvrdil, že poškozený J. B. obdržel v den pracovního úrazu postroj, zachycovač pádu a lano a že zaměstnanci byli seznámeni s technologickým postupem na provádění prací v chladicí věži. Uvedl, že kotevní místo uvedeného zaměstnance bylo asi 4,5 m od místa jeho propadu, přičemž asi půl hodiny před úrazem viděl, že je k tomuto kotevnímu místu připoután.

[8] Není pochyb o tom, že stěžovatelka si byla vědoma toho, že se její zaměstnanci na tomto pracovišti pohybují nad prostorem, kde by mohlo dojít k pádu do hloubky, o tomto riziku pádu své zaměstnance informovala a pro samotný výkon práce zajistila i použití kolektivní ochrany v kombinaci s prostředky osobní ochrany zaměstnanců. Jak se však ukázalo, důležitá informace o hloubce, nad níž zaměstnanci pracují, resp. o předmětech či jako v tomto případě o konstrukci z trubek, které by při případném pádu mohly způsobit zranění padající osoby, jim sdělena nebyla, což se ukázalo jako zásadní ve vztahu k délce lana, které je mělo před pádem do hloubky jistit. Takové zjištění měla stěžovatelka jako zaměstnavatel učinit a zaměstnance řádně informovat, nebo mělo být zaměstnanci na pracovním místě k dispozici, pokud jde o jistící lano, pouze lano potřebné, resp. správné délky. V tomto směru nemůže obstát námitka, že zaměstnanec J. B. měl zachovávat větší opatrnost při práci a chovat se obezřetněji. Navíc z fotodokumentace je patrné, že pod pochůznou plochu nebylo nijak zvlášť dobře vidět, teprve po odebrání plastového eliminátoru vznikla větší mezera, kterou bylo vidět dolů pod pochůznou plochu. Je obecně věcí zaměstnavatele, jakým způsobem zajistí bezpečnost a ochranu zdraví svých zaměstnanců při práci, musí však jít o zajištění dostatečné.

[9] Krajský soud dospěl ve věci ke stejnému závěru jako žalovaný, že přestože stěžovatelka jako zaměstnavatel vypracovala technologický a pracovní postup pro práci ve výškách, v němž bylo mimo jiné stanoveno použití kolektivní ochrany v kombinaci s prostředky osobní ochrany, a zaměstnance s tímto postupem a s rizikem propadnutí obeznámila, učiněná opatření a stanovený postup nebyly dostatečné a jak se ukázalo, ani uspokojivě účinné. Krajský soud proto přisvědčil závěru správních orgánů, že žalobkyně porušila výše uvedená ustanovení zákona o inspekci práce a zákona o zajištění dalších podmínek BOZP, neboť nestanovila takový pracovní postup a organizaci práce, aby byla bezpečnost zaměstnanců proti pádu do hloubky zajištěna dostatečně.

[10] Soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalovaný a před ním i inspektorát práce ztotožňují správní delikt s odpovědností zaměstnavatele za škodu vzniklou zaměstnanci pracovním úrazem. Není pravda, že by současně s odpovědností za pracovní úraz automaticky nastoupila odpovědnost za správní delikt na úseku bezpečnosti práce a ani z odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů nevyplývá, že by k věci takto přistoupily. Stěžovatelka se dopustila porušení konkrétního ustanovení zákona o zajištění dalších podmínek BOZP a souvislost s pracovním úrazem je pouze ta, že inspektorát práce vykonal kontrolu na úseku bezpečnosti práce a ochrany zdraví při práci poté, co obdržel informaci, že k pracovnímu úrazu na daném pracovišti došlo.

[11] Krajský soud se neztotožnil s namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění žalovaného jsou patrné, jakými úsudky byl veden a k jakým

závěrům dospěl a proč. Vyžadovat odpověď na každý jednotlivý argument vztahující se k námitce, jejíž odmítnutí již bylo srozumitelně zdůvodněno, není nutné.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[12] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[13] Trvá na tom, že organizovala práci a stanovila pracovní postupy tak, aby byly dodržovány zásady bezpečného chování na pracovišti a aby zaměstnanci byli chráněni proti pádu nebo zřícení, a proto se nemohla dopustit správního deliktu.

[14] Správní delikt nelze ztotožňovat s objektivní odpovědností zaměstnavatele za škodu vzniklou zaměstnanci pracovním úrazem (odpovědností za výsledek), v tom smyslu, že by současně s odpovědností zaměstnavatele za pracovní úraz automaticky nastupovala odpovědnost za správní delikt na úseku bezpečnosti práce, a to bez ohledu na skutečnost, zda ze strany zaměstnavatele došlo k porušení bezpečnostních předpisů. Ačkoli soud uvedl, že ze strany správních orgánů se o takové ztotožňování nejedná, fakticky tomu tak bylo a k tomuto ztotožnění se ve svých důsledcích uchýlil i krajský soud.

[15] Stěžovatelka poukazuje na ustanovení § 103 odst. 1 písm. f) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), a uvádí, že technologický a pracovní postup pro práce ve výškách a RE 07 registr rizik, který doložila, tyto požadavky splňuje, včetně seznámení zaměstnanců, což bylo rovněž doloženo. Uvedené ustanovení zákoníku práce proto beze zbytku dodržela.

[16] Dle nařízení vlády č. 362/2005 Sb. je zaměstnavatel povinen zajistit ochranu při práci na pracovištích, na nichž jsou zaměstnanci vystaveni nebezpečí pádu z výšky nebo pádu do volné hloubky, a to přednostně pomocí prostředků kolektivní ochrany. Těmito prostředky jsou zejména technické konstrukce, např. ochranná zábradlí a ohrazení, poklopy, záchytná lešení, ohrazení nebo sítě a dočasné stavební konstrukce, jako např. lešení nebo pracovní plošiny. Rovněž nařízení vlády stanoví prostředky osobní ochrany, kterými jsou osobní ochranné pracovní prostředky proti pádu. Tyto se používají v případě, kdy povaha práce vylučuje použití prostředků kolektivní ochrany nebo není-li použití prostředků kolektivní ochrany s ohledem na povahu, předpokládaný rozsah, dobu trvání práce a počet dotčených zaměstnanců účelné nebo s ohledem na bezpečnost zaměstnance dostatečné. Dle stěžovatelky z uvedeného vyplývá, že pro tak rizikové práce, kterými jsou práce ve výškách, není přípustné ochranu zaměstnanců proti pádu zajišťovat udílením pokynů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. S touto námitkou vznesenou již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, se však žalovaný vůbec nevypořádal, a jeho rozhodnutí je proto v tomto směru nepřezkoumatelné. Krajský soud nesprávně shledal tuto žalobní námitku neopodstatněnou.

[17] Z pracovního postupu vyplývá, že pro zaměstnance, kteří byli vystaveni nebezpečí pádu z výšky nebo pádu do volné hloubky, byla použita kombinace kolektivní a osobní ochrany a zaměstnanci byli proti pádu nebo zřícení chráněni. Ze závěrečné zprávy o objasnění příčin a okolností pracovního úrazu pana J. B. vyplývá, že zaměstnanci byli o

pokračování

riziku propadnutí a pádu z výšky, včetně opatření na ochranu před působením těchto rizik, dostatečně obeznámeni.

[18] Správní orgány, ani krajský soud nevzaly v úvahu chování zaměstnance J. B., kdy lze mít za to, že v případě, že by J. B. zachovával větší opatrnost při práci a choval by se obezřetněji, nemuselo by k jeho pracovnímu úrazu dojít. Jedná se zejména o to, že J. B., jestliže si nebyl vědom toho, jaká je pod jeho pracovištěm na celém úseku hloubka a že je hloubka v určitém úseku menší než délka jeho jisticího lana, měl z opatrnosti použít kratší délku jisticího lana, než kterou použil. Jde o minimum opatrnosti, kterou bylo na místě od zaměstnance s jeho pracovními zkušenostmi důvodně požadovat.

[19] S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[20] Žalovaný se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[22] Podle § 30 odst. 1 písm. s) zákona o inspekci práce se právnická osoba dopustí správního deliktu na úseku bezpečnosti práce tím, že poruší povinnost týkající se organizace práce a pracovních postupů stanovenou v zákoně o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a v příslušných nařízeních vlády. Podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona o zajištění dalších podmínek BOZP je zaměstnavatel povinen organizovat práci a stanovit pracovní postupy tak, aby byly dodržovány zásady bezpečného chování na pracovišti a aby zaměstnanci byli chráněni proti pádu nebo zřícení.

[23] Nejvyšší správní soud úvodem konstatuje, že stěžovatelka v kasační stížnosti téměř doslovně opakuje námitky uplatněné již v žalobě, přičemž v podstatě totožné námitky uplatnila i v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. S těmito námitkami se podrobně vypořádal jak žalovaný, tak krajský soud v napadeném rozsudku. S jejich závěry se soud zcela ztotožnil.

[24] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka své zaměstnance (včetně J. B.) proškolila o předpisech k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, a to včetně registru rizik a Technologického a pracovního postupu pro práce ve výškách ze dne 11. 9. 2012. Zaměstnanci tedy byli seznámeni s riziky práce ve výškách na chladicí věži č. 3 v elektrárně Chvaletice, s postupem provádění prací na pracovišti a s opatřeními na ochranu proti propadnutí a pádu. K zajištění zaměstnanců proti propadnutí a pádu byla použita kombinace prostředků kolektivní ochrany a prostředků osobní ochrany, a to

dřevěné podlahy položené na desky eliminátorů a pro každého zaměstnance zachycovací postroj LX 2, zachycovač pádu ROLEX 2 metry a zajišťovací lano se dvěma karabinami.

[25] Výše uvedené správní orgány ani krajský soud nikterak nezpochybnily. Stejně tak nebylo zpochybněno, že stavbyvedoucí P. M. určil zaměstnanci J. B. kotevní místo pro připoutání, a že byl J. B. k tomuto kotevnímu místu prostřednictvím výše uvedených prostředků osobní ochrany připoután.

[26] Pochybení stěžovatelky spočívá v tom, že nesdělila zaměstnancům zcela zásadní informaci o hloubce, nad níž zaměstnanci pracují, resp. o vzdálenosti plochy, na níž zaměstnanci pracovali, a konstrukcí z trubek nacházející se pod ní (jak vyplynulo z výsledku J. B., tento nevěděl, že pod plochou jeho pracoviště je v určitém úseku hloubka menší, než byla délka jeho jistícího lana). Informace o hloubce je při práci v místě s rizikem pádu či propadnutí stěžejní, neboť na základě této informace je teprve možné použít lano správné délky tak, aby toto zamezilo zranění padající osoby.

[27] Stěžovatelka tedy měla zaměstnancům buď sdělit informaci o hloubce, aby si tito mohli lano přiměřeně zkrátit (popř. použít lano kratší), nebo měla zaměstnancům poskytnout pouze lano správné délky tak, aby toto mohlo účinně zamezit zranění padající osoby. V posuzované věci stěžovatelka sice zaměstnancům k zajištění proti propadnutí a pádu poskytla prostředky osobní ochrany, tyto prostředky však s ohledem na výše uvedené nemohly být účinné (jak se ostatně ukázalo u J. B.). Stěžovatelka tedy porušila § 5 odst. 1 písm. c) zákona o zajištění dalších podmínek BOZP, neboť nestanovila takový pracovní postup, aby byli zaměstnanci dostatečně chráněni proti pádu nebo zřícení.

[28] Nelze se ztotožnit s námitkou, že nebylo vzato v úvahu chování J. B., který měl zachovávat větší opatrnost a použít kratší lano. Jak již bylo řečeno výše, J. B. neměl informaci o hloubce pod ním (resp. o hloubce, v níž se nachází konstrukce z trubek), nemohl tedy vědět, jak dlouhé lano má použít, aby bylo dostatečné k zachycení jeho případného pádu. Navíc, jak správně poznamenal krajský soud, z fotodokumentace vyplývá, že pod plochu, na které J. B. pracoval, nebylo nijak zvlášť dobře vidět, teprve po odmontování plastového eliminátoru vznikla větší mezera, kterou bylo vidět dolů. Zbývá doplnit, že případné spoluzavinění J. B. na vzniku pracovního úrazu, není ve věci nikterak relevantní, neboť předmětem tohoto řízení není posuzování pracovního úrazu, ale posouzení, zda stěžovatelka postupovala v souladu s § 5 odst. 1 písm. c) zákona o zajištění dalších podmínek BOZP, tj. zda organizovala práci a stanovila pracovní postupy tak, aby byly dodržovány zásady bezpečného chování na pracovišti a aby zaměstnanci byli chráněni proti pádu nebo zřícení.

[29] Není ani pravdou, že by správní orgány a krajský soud ztotožňovaly odpovědnost stěžovatelky za správní delikt s její odpovědností za pracovní úraz. Krajský soud dospěl ve shodě se správními orgány k závěru, že stěžovatelka porušila ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) zákona o zajištění dalších podmínek BOZP a tím se dopustila správního deliktu dle § 30 odst. 1 písm. s) zákona o inspekci práce. Stěžovatelka nestanovila pracovní postup přípravy k sanaci ocelových konstrukcí v chladicí věži č. 3, při pokládání dřevěných podlahových dílců na pracovním místě, demontáži plastových eliminátorů, chůzi po pracovišti a ukládání plastových eliminátorů a zajištění zaměstnanců při chůzi tak, aby byla zajištěna

pokračování

bezpečnost zaměstnance proti pádu do hloubky (srov. výrok prvostupňového rozhodnutí). Správní orgány ani krajský soud tedy neargumentovaly v tom smyslu, že by odpovědnost stěžovatelky za správní delikt nastupovala v návaznosti na vznik pracovního úrazu.

[30] Posuzovaná delikt by byl stěžovatelkou spáchán i v případě, že by k pracovnímu úrazu nedošlo. Stěžejní bylo totiž to, že stěžovatelka svým zaměstnancům neposkytla informaci o hloubce pod plochou, na níž zaměstnanci pracovali, popř. nestanovila jiným způsobem pracovní postup tak, aby byla zajištěna bezpečnost zaměstnanců proti pádu do hloubky (viz výše). K pracovnímu úrazu došlo až v návaznosti na pochybení stěžovatelky, kdy v důsledku uvedeného nemohly být prostředky osobní ochrany účinné a nemohly zamezit zranění J. B. při pádu.

[31] Jak správně podotknul krajský soud, souvislost správního deliktu a pracovního úrazu lze spatřovat v tom, že ke zjištění stěžovatelčina pochybení došlo při kontrole, která byla zahájena v návaznosti na zjištění pracovního úrazu ze strany správních orgánů. Uvedené však neznamená, že by správní orgány ztotožňovaly odpovědnost za správní delikt s odpovědností za pracovní úraz.

[32] K poukazu stěžovatelky na to, že dodržela § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce, Nejvyšší správní soud uvádí, že správní orgány stěžovatelce vytýkaly porušení § 5 odst. 1 písm. c) zákona o zajištění dalších podmínek BOZP a nikoliv ustanovení § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce.

[33] Stěžovatelka opakovaně namítá, že se žalovaný nevypořádal s její námitkou uvedenou v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, že pro tak rizikové práce, kterými jsou práce ve výškách, není přípustné ochranu zaměstnanců proti pádu zajišťovat udílením pokynů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Krajský soud tuto námitku nepřezkoumatelnosti nesprávně posoudil jako neopodstatněnou.

[34] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s krajským soudem, že napadené rozhodnutí žalovaného splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Jde o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Ačkoliv se žalovaný výslovně s uvedenou námitkou stěžovatelky nevypořádal, z jeho argumentace je zcela zjevné, proč ji nepovažoval za důvodnou. Konstatoval-li, že stěžovatelka pochybila tím, že nesdělila svým zaměstnancům informaci o hloubce, nad níž zaměstnanci pracují, je evidentní, že měl za to, že je možné (a nutné) zaměstnancům udělovat pokyny i v případě prací s rizikem pádu či propadnutí.

[35] Námitku stěžovatelky považuje soud za zcela absurdní. Nařízení vlády č. 362/2005 Sb., stanoví povinnost zaměstnavatele zajišťovat ochranu proti pádu prostřednictvím prostředků kolektivní ochrany a popř. prostředků osobní ochrany. Bylo by naprosto nelogické, aby zaměstnavatel nemohl zaměstnancům udílet pokyny k zajištění bezpečnosti, např. pokyny ohledně způsobu použití prostředků osobní ochrany (určení kotevního místa, délky použitého lana apod.). U prostředků osobní ochrany je dokonce nezbytné, aby byli zaměstnanci o způsobu jejich použití proškoleni (srov. část II. bod 9. přílohy k nařízení vlády č. 362/2005 Sb.).

[36] Pro úplnost lze k namítané nepřezkoumatelnosti odkázat na judikaturu Ústavního soudu, dle které „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, publ. jako N 26/52 SbNU 247). Povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí není nutno dle Ústavního soudu pojímat tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý argument účastníka řízení (nález ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, publ. jako N 3/36 SbNU 19, nález ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, publ. jako N 108/41 SbNU 349, či nález ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09, publ. jako N 207/54 SbNU 565). Výše uvedené lze plně vztáhnout i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů.

IV. Závěr

[37] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[38] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu